

lagar och författningar
med lugn och fasthet leda
sitt liv så att han oftast fick
sin väl grundade och genomtänkta me-
ning igenom.

Han var också en mycket dugande
expeditionsskär.

Men det centrala i prästens kall, sjä-
lavärden, var dock för honom huvud-
saken. Han förberedde sig med myc-
ken omsorg till sina predikningar, vil-
ka han ej sällan föredrog utan koncept.
Under några somrar predikade han i
Kalmar domkyrka som domprost, nu-
mera biskop Eklunds adjunkt, och en
vittnesgjill man, som satat där under
hans predikningar som åhörare, har
betygat: "Han var en framstående pre-
dikant."

At konfirmationsundervisningen äg-
nade han mycken tid och omsorg. Han
sparade ingen möda. Han rent av
"gnodde" med konfirmanderna. Där-
för gick och oftast förhöret utmärkt.

Gärna för han ut på sjukbesök bland
sina församlingar, och vid sjukbä-
darna blevo hans klohet, godhet och
allvar säkerligen till stor välsignelse.

Men han ville med aposteln så för-
hålla sig, när han predikade för andra,
att han icke själv kom till korta vid
provet. (I Kor. 9: 27). Han veder-
kvickte sig själv vid Herrens ord och
samlade gärna de sina till husandakt.
Dem visade han en trofast, allt upp-
offrande kärlek.

Under stort deltagande, ej minst från
ämbets- och sida, biddades hans
vacker julidag å Hovman-
s kyrkogård.

Bland de många ord, saknadens och
kärlekens ord, som yttrades vid gra-
ven, må blott dessa anföras:

Nu är din kropp, som bäddas ner,
vår kärlek ger
en bädd, som täcks av krans vid krans
i röda rosers purpurglans.

Allt kött förgås, och blomstren dö,
som här vi strö,
men kärleken med livets glöd
förbliver bortom grav och död.

Frans August Linderholm.

Vid 77 års ålder den 15 februari 1929
var tiden inne för kyrkoherden i All-
mundsryds pastorat L. V. O. Frans
August Linderholm att bryta upp.

Kyrkoherde L. hade haft god tur i
befordringsväg. Han hade varit kom-
ministeg å två platser nämligen först
i Lemnabult och sedan i Virestad, och
likaså hade han varit kyrkoherde först
i V:a Torås, kallad dit som 4:de prov-
predikant, och sedan i Allmundsryd,
hans sista station.

ekonomiskt. Julafton tillstundade och
förråden för honom med makt och
hans voro så små eller saknades. Då
satte han sig ned, tog psalmboken och
började tyst läsa episteln: "Det folket,
som i mörkret vandrar, ser ett stort
ljus" o. s. v. Och liksom det berättas
om skalden G. Neumark i Tyskland på
1600-talet, att det just var i en nödens
och betryckets svåra stund, som han
diktade och gav melodier åt den vackra
psalmen 239: "Min själ och sinne låt
Gud råda" o. s. v., så började nu för L.,
där han satt bedrövd och läste, toner
komma fram för hans inre sinne un-
dan för undan. Han tog ett papper
och fäste tonerna i noter och sjöng sig
glad. På julfmorgonen fick församlin-
gen för första gången höra honom
läsa episteln i den nya tonsättningen.
Sen sjöng han den varje julfmorgon.
Och den har genom avskrifter förts
till flera kyrkor i vår bygd, där den
sjungits och väl sjunges ännu.

En psalm i vår psalmbok, som kyrko-
herde L. särskilt älskade och sjöng,
var 497: "I hoppet sig min frälsta själ
förlöj" o. s. v., liksom psalmen 498:
"Vad säga de fredliga vänner" o. s. v.
Han kunde sjunga, så att han rörde sig
själv till tårar. Allt nog, han var en
känslomänniska och mycket musika-
lisk. Under skoltiden kallades han
också med smeknamnet "klockaren".

Som den känslomänniska han var,
brusade han lätt upp, men stormen la-
de sig snart. Ofta hörde jag honom sä-
ga, när han fick höra någon nymodig-
het hos en ämbetsbroder, som han
kände: "Vänta, vänta bara! När jag
träffar honom, ska jag nog läsa lagen
för honom." Men jag tror, att i regel
kom den brottlige undan rätt skades-
lös. L. var inte så gruvellig, som han
hotat vara.

Han var en duktig expeditionsskär
och höll strängt på lag och författ-
ning.

Han var naturvän och strövade gär-
na omkring på mark och i skog, och
var, om man fick tro honom, en duk-
tig jägare likaså fiskare. Han berät-
tade åtskilliga historier från dessa om-
råden. — Man ställer ju i allmänhet ej
allt för stora krav på sanningshalten i
sådana historier, och jag fruktar, att
det ej var alltför mycket av den varan
i hans.

Hade han i yngre år att kämpa med
svår ekonomi, så förtyngdes han under
de sista åren av stora familjebekym-
mer. Därtill kom en mångårig, tåränd
sjukdom, som under sista tiden gjorde
honom oförmögen att gå eller reda sig
själv. Hans av naturen stora glädlyt-

het mot det onda.

Ikke blott Gud har sina sända-
bud och profeter. Även det onda
makt har sina — de falska pro-
feterna. Stundom komma de icke
i fårakläder, utan mana öppet och
fräckt till det som ont är. Kanske
de icke äro så farliga då, som när
de söka gömma ulvaktorna och
med fager tal vilja bedrä obe-
fästade själar.

Både på moralens och religio-
nens område verka falska profeter.
I förra fallet svepa de sig stundom
i fager täckmantel, söka avtrubba
ansvarskänslan, suddas ut gränsen
mellan gott och ont och så jämna
vägen för "köttets lust".

Dessa falska profeter ha haft
sådan framgång både bland unga
och äldre, att man dristat tala om
en ny moral, som dock intet annat
är än o m o r a l, och som skulle
göra varje allvarlig människa för-
tvivlad, om det icke försports att
stora skärar bland de unga börjat
vakna upp över eländet.

Hand i hand med nedrivnings-
arbetet på moralens område har
gått sådan på religionens.

Även de, som förkastat och för-
hånat de kristna sanningarna, ha
ändå dristat kalla sig "religiösa
människor"! Och ha så sökt för-
villja själarna.

Hur få försvara icke och hur
många angripa icke den sunda och

het kunde dock ej av dessa vedervär-
digheter helt undertryckas.

Då minnestecknaren någon eller nå-
gra dagar före hans död besökte honom,
låg han i feberfantasier. Han var
stadd på resor över Norrlands snövid-
ler (han hade där kära närskylda).
Ett ord, som återkom gång på gång i
hans feberfantasier, var: "Vi måste
bryta upp." Jag tänker, om han kun-
nat, han velat sjunga den färdesången
ps. 473: 1:

Nu vill jag bryta opp, nu vill jag hem-
ma vara

Och komma till det land, där mig är
gott att vara.

Jag kämpat länge nog med brister och
besvär:

Nu längtar jag till ro. Och Gud mig
ro beskär.

la ge.

Men när vi skola pröva, vad sko-
la vi bruka för måttstock?

Du som vill vara andligt vak-
sam, akte på vad ditt samvete har
att säga! Vill du bara rätta dig
efter vad ditt samvete gillar eller
förflyder, kan du i stor utsträck-
ning stå det onda emot.

Men då gäller det, att ditt sam-
vete är vaket och oförvillat. Ty
det kan ledas vilse.

Men ett vid G u d s ord bundet,
av Guds ord upplyst samvete råd-
dar dig från att förvillas och för-
dävas av tidens många falska pro-
feter.

Men annan av dagens texter
framhåller Frälsaren detta, då han
talar om den, som hör hans ord och
gör efter dem, vid en klok man,
som bygger sitt hus på hälleber-
get.

Och är du andligt vaksam, icke
blott ser du farorna och ser den
rätta vägen, utan du anropar din
Gud om nåd till att kämpa trons
goda kamp och vinna det eviga
livet.

Upp, kristen, upp till kamp och strid!
Med Andens kraft dig rusta.
Mot köttet och en farlig tid
Mot världen och dess lusta.
Då ej med allvar kämpa vill,
Han hör ej den Herren till,
Som seger oss beredde.

Amen.

B. Danielsson.

Carl August Sjöstrand.

Den yngste av alla de prästmän, som
vid detta prästmöte omtalas såsom dö-
da sedan sista prästmötet här, är
kyrkoherden i Åsenhöga Carl August
Sjöstrand. Han avled i sitt 38:de år
den 16 Mars 1929.

Kyrkoherde S. var som till docenten
vid Lunds universitet Nils Magnus Sjö-
strand, som också dog ung. Minnes-
tecknaren och han voro på sin tid na-
tionsskamrater i Lund. Docent S. var
en begåvad man, och somen värdade
hans minne med vördnad och kärlek.
Han var barnsligt glad åt allt, som på-
minde om faderens lärdom. Ett brev
från Viktor Rydberg till hans fader,
där Rydberg tackar för en mottagen
diktavhandling, var hans stolthet. Han
var ej utan medvetande om sin släkt-

önakade, skulle få vara östord, och han
sökte på allt sätt vara honom till hjälp
och hugnad.

Samma dag S. dog var han särskilt
munter och glad och lekte med sina
barn. Omsider skulle han gå in till
sig. Efter en stund fann man honom
där avsvimnad. En hjärnblödning än-
dade hans liv. Han predikar med sin
död över den gamla texten, som vi al-
drig nog kunna behjerta: "Vaken och
bedjen, ty I veten varken dag eller
stund, då människones son varder
kommande."

Johan Jakob Benedikt Sjöstrand.

Den tredje och siste bland prästerna
i gamla Växjöstiftet, som under 1929
måste bryta upp och hädanfara, var
kyrkoherden i Barnarps pastorat Jo-
han Jakob Benedikt Sjöstrand eller,
som han själv skrev sitt namn, "John
B. Sjöstrand". Han var vid skilsmäs-
san från denna världen den 29 Novem-
ber 1929 något över 72 år.

Kyrkoherde S. nödgades talrika gån-
ger förgåvas avlägga prov för ordina-
rie befattning, innan han omsider ef-
ter uppnådda 36 levnadsår och med 11
tjänster valdes till komminister i
Känna. Åtminstone två gånger pro-
vade han utan framgång i pastoratet,
där han fört varit v. pastor. Orsaken
till motgångarna sades vara, att han
vid kyrkostämmorna ville söka driva
igenom sin egen vilja.

S. var väl begåvad. En av hans
yngre ämbetsbroder har sagt mig —
"kanske snällrik". Då han tillika med
två andra abiturienter från Växjö, vil-
ka under vårterminen 1876 blivit un-
derkända i de skriftliga proven för
studentexamen men hösten samma år
godkända, avreste till Malmö, dit de
hänvisats för avläggande av muntlig
examen, skickade rektor Cederschiöld
med dem en så lydande rekommenda-
tion: "Den ene har jag goda förhopp-
ningar om (Sjöstrand, som då erhöillit
cum laude i två av de skriftliga pro-
ven), den andre är 27 år gammal (N. J.
Vidén, död som komminister i Torpa
1905) och den tredje reser från sin på
dödsbädden liggande fader" (K. G.
Bergqvist, död som komminister i Ök-
na 1916).

Kyrkoherde S. var som skapad till
lagkari. Som kyrkoherde i Barnarp
satte han sig före, att han skulle in-
driva restantierna å prästlönerna.
Opinionen och länestyrelsen lägo ho-
nom emot, men han tog upp saken på
nytt gång på gång och drev slutligen
sin vilja igenom. En framstående
bonde i annexet tog till orda vid en
kyrkostämman och tyckte, att kyrko-

något utpräglat intresse för eller nå-
gon kärlek till kyrkan. Han drogs
mest till det egendomliga på religio-
nens allmänning. Då det blev fråga
om ett kyrkobygge i Norrahammar,
som också blev verklighet 1930, visade
han ganska stor likgiltighet härför.
Då vid biskopens besök å ort och stäl-
le frågan dryftades och vissa önskemål
beträffande kyrkoherden i Barnarp
framställdes, svarade denne kort: "Sätt
dit kyrkan först, så få vi tala om den
saken sedan."

Under sitt sista år såges han ha kas-
tat sig i pingstvännernas armar.

Kyrkoherde Sjöstrand, som var två
gångar gift, hade många och väl begä-
rade barn. En av dessa var den be-
kante Bertil Sjöstrand, som var rektor
vid Svenska kyrkans folkskolesemina-
rium i Trankebar, Sydindien, och som
dog i Skedevi den 25 Januari 1929.

Filip Benjamin Teofilus Lindstam.

Gårdsby pastorats förste kyrko-
herde var teol. lic. Filip Benjamin
Teofilus Lindstam, som år 1922 valdes
till dess herde. Dessförinnan ända se-
dan 1880-talet hade församlingen ut-
gjort prebendepastorat åt biskopen i
Växjö.

L. var prästson från vårt stift och
tillhörde en mycket begåvad brödra-
krets, av vilken utom han själv två äro
präster i stiftet och den fjärde docent
i Göteborg.

Filip L. hade sin särskilda rika och
originella utrustning. Han hade ett in-
tellect, som ständigt måste vara i ar-
bete med nya uppslag, nya idéer. Min
företa beröring med den lille apenslige
ynglingen eller unge mannen var vid
ett prästkonvent hos prosten Sand-
ström i Västbo-ås. Det var trängsel
kring middagsbordet, och jag råkade
mot min vilja stöta till honom. Jag
blev ledsen över min framfart och
stammade förläget: "Förlåt, förlåt
mig!" men möttes ögonblickligen av
ett soligt leende och denna uppmaning:
"Nej, nej, var så god och fortsätt, fort-
sätt!" Jag kan ej neka till, att jag
kände mig lite förbluffad över denna
underliga uppmaning, ty i allmänhet
tycka vi människor nog ej om, att bli
knuffade. Men sådan var han: livlig
och impulsiv, slagfärdig med en flö-
dande talemått, välvillig och godhjär-
tad. Under sin Hylletoftatid — ty han
var först ordinarie komminister där
och sedan i Aneboda, innan han blev
kyrkoherde i Gårdsby — under sin
Hylletoftatid, säger jag, mötes han, då
han med sin maka kom hem en kväll,
i den mörka förstugan av en pojke, som
varit inne i något olovligt ärende. Yng-